

Kære Anna,

Blodpletterne på min skjorte er stadig friske, og mit hjerte er endnu ikke faldet til ro. Men Gud må have været på min side, for jeg er stadig i live og kan skrive til dig.

For blot et par timer siden var jeg sikker på, at jeg ville lide samme skæbne som de fleste af skibets besætningsmedlemmer. Få en huggeret boret gennem maven og ligge på dækket og bløde ihjel. Eller få halsen flået over af en musket affyret på tæt hold. Ingen ved, hvad skæbnen har i vente for en.

Det er slet ikke til at fatte, at det ikke er mere end nogle måneder siden, jeg gik rundt derhjemme på markerne og trælledede som en slave for herremanden og drømte om engang at komme langt, langt væk. Selv om jeg udmærket vidste, at det nok aldrig ville kunne lade sig gøre. Dengang sukkede jeg efter rigdom og fremmede lande, og nu har jeg allerede prøvet mere end de fleste.

I det mindste er kampene ophørt for nu. Mændene plejer deres sår, og jeg har sneget mig hen i et hjørne for at skrive til dig. Jeg lover at skrive igen, så snart jeg kan komme til det. Som du nok har gættet, har vi været under angreb. Det er en af farerne ved at stikke til søs. Det hele begyndte i formiddags med et råb fra Fortunens ud-kigspost. Han befandt sig oppe i fokkemasten og pegede vildt frem for sig.

– Sørøvere! råbte han.

– De hejser det sorte flag!

Jeg stod rådvild ved gangspillet og vidste ikke, om jeg skulle gemme mig eller prøve at få fat på et våben. Rundt om mig gik matroser og skibsdrenge straks i gang med at fjerne alt, der ikke var surret eller tømret fast, så dækket var ryddet til kamp. Kisterne med pistoler og huggerter blev åbnet og våbnene fordelt til besætningen.

I det samme blev vi ramt af den første kanonsalve. Hvad der kom først – braget, da fjendens kanoner blev affyret, eller den splintrende lyd af træ og

desperate skrig fra sårede mænd, da kuglerne slog ned iblandt os – ved jeg ikke. Men et øjeblik efter var dækket indhyllet i røg, og vi kunne hverken se hinanden eller vores fjende på havet.

Jeg kastede mig om bag gangspillet og håbede på at være i sikkerhed der. Hver en nerve sitrede i min krop.

Der gik kun et øjeblik, før jeg forstod, at det ikke nyttede noget at gå i skjul. I næste sekund blev endnu en bredside nemlig affyret mod Fortunen. Der lød skrig overalt omkring mig. Læsejlet og rigningen knaldede ned i dækket, hvor jeg netop havde ligget, og træsplinter og jernstykker fløj gennem luften som dødbringende sværme af insekter. Nogle af fjendens kanoner var ladet med små kugler, der

blev holdt sammen af en kort lænke, så de kunne rive så meget af sejl og rigning som muligt i stykker. Men værst af alt var kardæskerne, hvis ladning eksploderede i luften.

Pludselig rev en matros mig væk fra mit skjul.

– Ned på kanondækket, brølede han. – Tak du din skaber for, at det her ikke er den kongelige marine. Så ville du være blevet skudt på stedet for ikke at være på din plads i kamp.

Derefter skubbede han hårdt til mig, så jeg snublede ud midt på dækket mellem døde og sårede. De var hastigt blevet slæbt ud til siden eller ned til lazarettet, så dækket var frit. De døde blev bare smidt over skibssiden.

Først nu fik jeg et glimt af skibet, der kom imod os. Det var en tremastet fregat og mindre end Fortunen. Det var hurtigere i kamp og udstyret med kanondæk som et rigtigt krigsskib.

Matrosen skubbede mig ned ad en smal trappe, og jeg endte i det rene helvede. Hvert øjeblik lød de knusende brag. Enten fordi vi selv affyrede en ladning, og rekylen sendte kanonen tilbage på dækket med en eksplosionsagtig kraft, som kunne kvæste enhver, der ikke nåede at komme til side i tide. Eller også fordi en af fjendens kugler ramte plet og splintrede træværket omkring os.

Da en kugle gik direkte igennem skibssiden, var jeg som forstenet. Jeg ville flygte på stedet, men kunne ikke røre mig. Foran mig stod en matros op ad mastepælen. Hans øjne var rettet direkte mod mine. Men hans øjne var lige så døde som resten af ham. Han var blevet ramt lige i maven. Kuglen var fortsat og havde boret sig ind i siden på masten, men ellers havde den ikke gjort nogen skade på skibet.

Matrosens livløse krop gled langsomt ned, og jeg kunne se det røde dæk under ham gennem hullet i hans mave.

– Kom så af sted! råbte en mand ind i øret på mig. – Det er ikke noget at stå og se på.

Så stak han en læderspand i favnen på mig.

– Magasinerne, brølede han. – Fart på!

Jeg kastede mig af sted, væk fra kanondækket. Havde der ikke været strøet sand på de glatte planker foran mig, ville jeg være gledet rundt i blodet fra de sårede og døde. Dæksplankerne var malet røde, så man ikke lagde mærke til blodet under en kamp, men nu var der så meget, at jeg tydeligt kunne se det flyde.

Oppe på mellemdækket hev jeg grådigt frisk luft ind i håb om at undgå at kaste op. Sørøverskibet var nu så tæt på, at de første mænd forsøgte at borde Fortunen. De svang sig ind over skibssiden i reb fastgjorte til ræerne. Nogle kastede sig ud for tidligt og havnede med desperate skrig i vandet mellem de to skibe, hvor de snart ville blive mast. Men de næste nåede Fortunens dæk.

De fik en varm velkomst af besætningen, der var bevæbnet til tænderne. Og blandt forsvarerne så jeg en mørk skikkelse: Twist.

Vores blikke mødtes i samme sekund, Twist med sin huggert gennem-borede en af sørøverne. Det gule i hans øjne var nu nærmest rødt. Han kæmpede som en ægte vild. Selv om han var utroligt langlemmet og spinkel, besad han flere kræfter end de fleste. Han standsede kort for at vriste sit våben fri af en død sørøver og var så på vej mod den næste.

I det samme hørte jeg brølene fra et kor af hæse struber. En flok sørøvere langede entrehager over på Fortunen. Nu hang de to skibe sammen. Jeg så en matros få ansigtet kløvet, da han stod for tæt på og blev ramt af en entrehage. Sekundet efter kom sørøverne over skibssiden og fyrede deres pistoler af. Endnu en matros væltede død om lige foran mig, og hans huggert fløj hen over dækket.

Jeg kastede mig frem og samlede våbenet op, netop som sørøvere og matroser tørnede sammen i voldsom kamp. I forreste linje kæmpede Cervantes, vores kaptajn. Hans hårpisk fløj gennem luften, når han sprang frem med sin huggert løftet, gjaldede ordrer ud eller råbte opmuntrende til resten af mandskabet.

Jeg vejede huggerten i hånden og svingende den prøvende. Men i det samme blev jeg pareret af en anden klinge.

– Burde en unge som dig ikke gemme sig under dæk? hvædede en sørøver foran mig.

Jeg hev huggerten til mig og slog ud efter ham. Men han trådte bare et skridt tilbage og grinede ad mig.

Sørøveren gjorde et udfald mod min brystkasse. Jeg forsøgte at parere, men var alt for kluntet. Havde jeg ikke i det samme snublet over en trosse på dækket, ville hans klinge have gennemboret mig.

Hurtigt krabbede jeg hen til masten og fik hevet mig op. Jeg ville gemme mig bag den, men den grinende sørøver var for hurtig. Hans

dolk spiddede masten foran mig, og jeg var tvunget til at standse og forsvare mig.

Denne gang fik jeg pareret hans angreb. Men kraften i hans slag var jeg ikke forberedt på. Sværdet blev slået ud af hånden på mig. Jeg stod forsvarsløs tilbage med ryggen op ad masten, da sørøveren dansende let kastede sin klinge frem mod min hals.

I det samme lød det, som når et stykke brænde flækker. Sørøverens hat fløj frem mod mig, og blodet væltede ud af munden på ham. Han var blevet skudt bagfra, sekundet før han kunne nå at skære halsen over på mig. Der gik et øjeblik, så væltede han forover, stadig med sin huggert i hånden.

Foran mig stod Twist med en ryggede pistol. Hans smalle øjne nærmest stirrede lige igennem mig. Det så ikke ud, som om han overhovedet genkendte mig.

– Tak, mumlede jeg.

Men Twist havde allerede trukket sit sværd igen og kastede sig tilbage i kampen. Sørøverne strømmede stadig over på vores skib, men de blev holdt i skak af Fortunens modige mandskab. Og forrest kæmpede kaptajn Cervantes som en sand helvedeshund.

Jeg bukkede mig for at samle min huggert op. Men i det samme så jeg horderne af sørøvere begynde at vige til side. Det var, som om de var svækkede.

Cervantes havde også fået øje på åbningen. Han lod sit sværd kløve gennem luften for at signalere angreb. Jeg tog ekstra godt fat om min huggert og løb hen til mændene.

Nu bevægede de sig frem mod sørøverne i samlet flok. Og netop i det øjeblik deltes sørøvernes rækker sig. Al råben og hujen forstummede.

Cervantes holdt tøvende en arm i vejret som for at bremse angrebet. Foran os gjorde sørøverne plads. Men for hvad?

Nogle af mændene trådte nervøst et skridt bagud, usikre på, hvad der var ved at ske. Cervantes løftede igen sit sværd. Men i samme bevægelse blev hans arm slap, og han kom med et stønnende udbrud. Han faldt nærmest sammen. Jeg troede først, han var blevet ramt af et lydløst skud.

– Dig, sagde Cervantes bare. – Dig!

Cervantes stirrede ind blandt sørøvernes rækker. Der var rædsel i hans blik. Jeg drejede også hovedet, og en isnende kulde greb mig som en jernhånd.

Huggerten faldt ud af hånden på mig. Jeg ville lukke øjnene eller vende mig bort fra synet. Men jeg kunne ikke. Fra åbningen i sørøvernes rækker var en høj, dæmonisk skikkelse trådt ned på Fortunens dæk. Ingen turde sige et ord, knap trække vejret.

– Du troede, jeg var død, sagde skikkelsen med en stemme, der var dyb og rungende som kanontorden. – Ved du ikke, at Djævelen ikke kan dø?

Det var sørøvernes kaptajn. Han var frygtindgydende, som han stod der med huggerten i siden og seks ladte pistoler i et bælte slynget over skulderen. Men han havde ikke brug for våben for at få en fjende til at skælve. Ét blik på hans arrede fjæs var nok. Ansigtet var fyldt med tatooveringer så små, at man på afstand ikke kunne se, hvad de forestillede. Og hans smalle, sorte øjne var næsten dækket af buskede øjenbryn. Han så ud, præcis som jeg altid har forestillet mig Den Onde selv.

– Forstår du ikke, at jeg ikke kan slås ihjel? brølede han igen.

Jeg forstod med det samme, at Cervantes og sørøvernes kaptajn kendte hinanden. Det her var ikke noget tilfældigt angreb. Sørøvere havde været på jagt efter lige præcis vores skib.

Så fik jeg øje på kaptajn Cervantes. Han havde smidt sit sværd fra sig. Nu vendte han rundt og løb væk fra angriberne. Han kom direkte imod mig. Øjnene lyste af rædsel og panik. Han skubbede mig til side, så jeg væltede om på dækket og slog hovedet ind i siden på en død sørøver, der væltede ind over mig med et uhyggeligt bøvs.

Jeg fik viklet mig fri og så Cervantes styrte over mod den modsatte ræling, som ville han springe over skibssiden og forsøge at svømme væk. Men i det samme spændte en af sørøverne ben for ham, så han faldt, så lang han var.

– Jeg er kommet for at tage, hvad der er mit, sagde sørøvernes kaptajn.

Nu tårnede han sig op over Cervantes og lod ham svede angst i sin vældige slagskygge.

– Jeg tror, du skylder mig et kort.

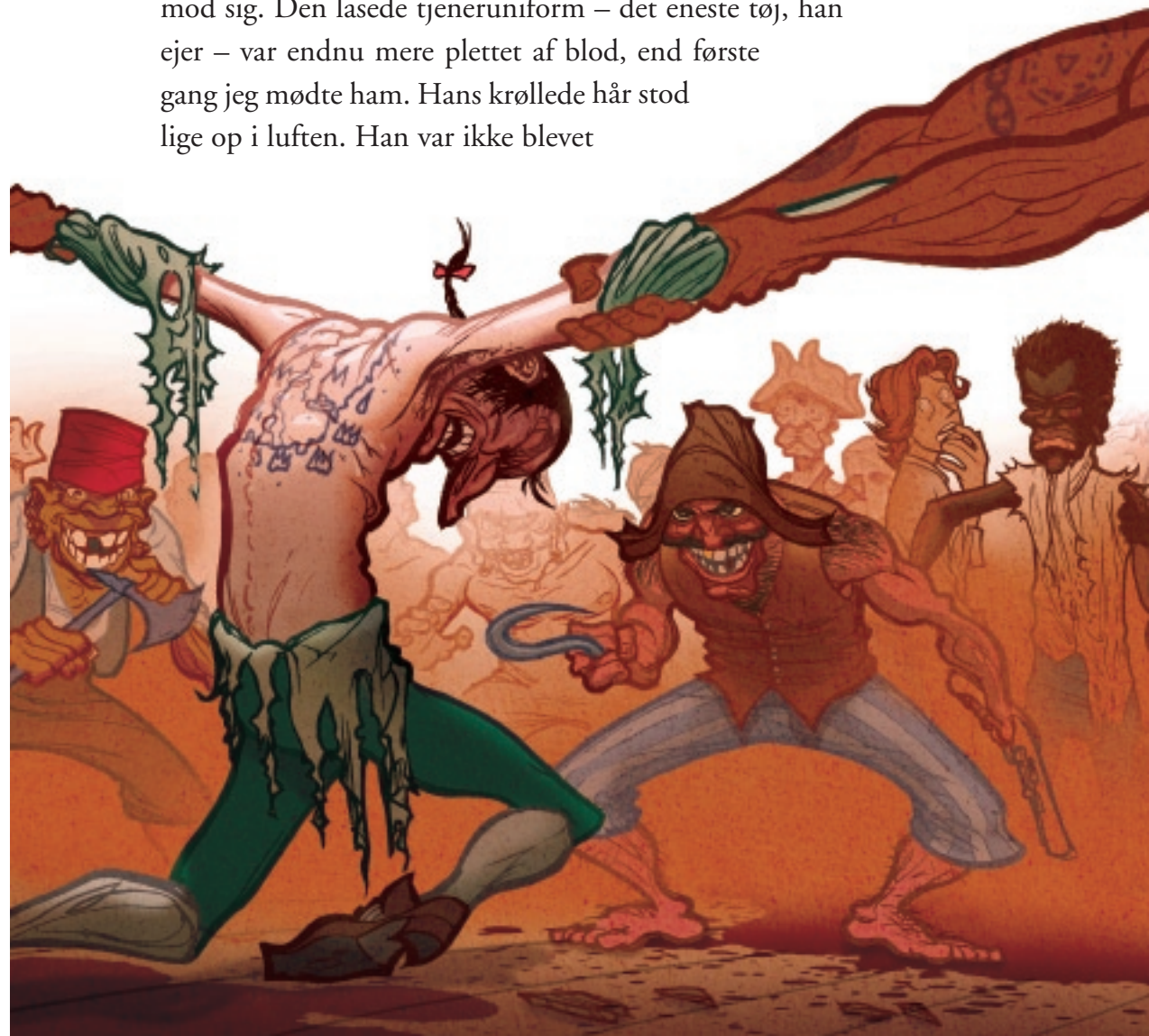
Cervantes blev om muligt endnu mere bleg i ansigtet. Han fik rejst sig op, men i det samme greb to sørøvere fast i hans arme.

– Samt dit liv! fortsatte kaptajnen.

Denne gang talte han så lavt, at kun de nærmeste kunne høre det. Cervantes fik revet sig løs, men kun for et øjeblik, inden han igen blev fældet. Og sådan fortsatte sørøverne som en flok katte, der leger med en dødeligt såret mus. Imens rev de skjorten af Cervantes, og jeg forstod først hvorfor, da jeg skimtede en stor tatoovering på hans ryg.

– Det er ikke værd at se på, lød det ved siden af mig.

Det var Twist. Han tog mig om skulderen og vendte mig helt om mod sig. Den lasede tjeneruniform – det eneste tøj, han ejer – var endnu mere plettet af blod, end første gang jeg mødte ham. Hans krøllede hår stod lige op i luften. Han var ikke blevet

klippet, siden vi stævnede ud, og han lignede mere og mere den vildmand, han egentlig var.

– Hvordan går det, Jais? spurgte han blidt.

Han brød sig ikke det mindste om, at jeg stirrede på ham. Først nu gik det op for mig, at jeg rystede. Ikke bare på hænderne, men over hele kroppen. Jeg følte mig mat, og min mund var tør. Jeg så mig forvirret om.

På agterdækket var sørøverne i fuld gang med at plyndre de døde. Vriste alt af værdi fra ligene. Selv øringer blev revet af med et brutalt tag. Og bagefter blev de udplyndrede kroppe lempet over skibssiden.

Jeg mærkede kvalmen vælte op i mig, og jeg styrtede over mod rælingen. I et tåget glimt lagde jeg mærke til, at der ikke var en plet på dækket, som ikke var indsmurt i blod. Og så lod jeg krampen fra maven tage over. Galden væltede ud over skibssiden. Det sved i munden, og jeg mærkede Twist holde om mig og tørre mig på panden.

Jeg spyttede det sidste bitre slim ud og vendte mig om mod ham.

– Hvordan er det at se ind i øjnene på en mand, man dræber i kamp? sagde jeg.

Jeg stirrede på Twist og fortalte, at jeg havde set ham flere gange under kampen. På et tidspunkt var han trængt op i en krog af to sørøvere. Jeg så ham såre den ene, erobre mandens sværd og derefter bruge det til at kløve den andens ansigt i to. Men Twist trak bare på skuldrene.

– Den, der lever ved sværdet, dør ved sværdet, sagde han.

I det samme gennede en flok sørøvere os af sted sammen med de andre overlevende fra Fortunen. De mest genstridige blev prikket i ryggen med huggerter eller slået med den flade side af klingens. Det var umuligt at afgøre, hvor mange vi var, men jeg tror, at mindst halvdelen var faldet.

Snart efter befandt vi os om bord på sørøverskibet Endeavour. Jeg så mig om i flokken efter kaptajn Cervantes, men kunne ikke få øje på ham. Vi blev gennet sammen som kvæg på mellemdækket, mens vi udvekslede angste blikke. De fleste vidste kun alt for godt, hvilken skæbne der ventede sørøveres fanger.

– Til side, *idiotas!* lød det pludselig efterfulgt af et højlydt piske-smæld.

Jeg vendte mig mod sørøverskibets fordæk, hvor en mand stod på lågen til forreste luge. På dækket ved siden af kravlede et par mænd hastigt til side for ikke at blive udsat for hans vrede igen.

– *Silencio!* fortsatte han. – Mit navn er Arturo. Jeg er styrmand her om bord, men for jer er jeg Gud!

Mandens stålblå, gennemborende griseøjne vandrede onskabsfuldt fra den ene til den anden af os fanger. Da han nåede mig, blev jeg et øjeblik helt kold. Han var klædt i sort og havde bar overkrop. Brystkassen var dækket af et hav af tatoveringer, der forestillede ansigter og små menneskefigurer, halvt overbegroet af hans kraftige hårvækst.

– Det står jer frit for at vælge, brølede han ud over os. – I kan sværge troskab over for det sorte flag og sejle med os, eller I kan smutte med det samme. Valget er jeres. *Me importa un huevo si vivís o morís!*

To sorte streger løb fra hans mundvige og ned gennem de hvide skægstubbe. Det var sikkert bare savl fra hans skråtobak, men det fik hans ansigt til at tage sig endnu mere uhyggeligt ud, når han råbte.

– Hvad var det, han sagde? hviskede jeg til Twist. – Jeg har hørt, at de lader folk gå planken ud.

– Han sagde, at han er ligeglad med, om vi lever eller dør, svarede Twist. – Men det er jeg ikke.

Og så trådte han over til nogle af de andre fra besætningen, der allerede frivilligt var gået over til sørøverne. Twist sendte mig et hurtigt blik og trak på skuldrene. Han var ligeglad med, hvem han sejlede med, så længe han overlevede.

– Og hvordan skulle vi komme væk, råbte en af officererne fra Fortunen. – I har stjålet vores skib. Hvordan skal vi sejle herfra?

– Sejle? råbte sørøvernes styrmand. – Det står jer frit for at hoppe fra borde og svømme, hvis I ikke vil kæmpe med os.

– Men der er mindst 50 sømil til land, sagde officeren. – Vi vil alle drukne.

Sørøveren sagde ikke noget. Han havde taget sin hat af og pillede sig i det fedtede hår, der hang ned til skuldrene. Officeren så rundt på os andre og råbte op mod sørøveren, at vi hellere ville dø end sejle med på et fribytterskib. Men de fleste kiggede ned i dæksplankerne eller rystede benægtende på hovedet. Officeren fortsatte med at protestere, men så klappede han pludselig i.

Vi fik alle i det samme øje på kaptajn Cervantes. Han var bundet, og blikket var helt tomt. Men det værste var, at en bleg sørøver klædt helt i sort som en præst var på vej mod ham. Han bar kirurgiske knive i den ene hånd, og et øjeblik efter forsvandt han under dæk sammen med Cervantes. De gjorde klar til at torturere ham.

Jeg vendte hovedet væk, det var for uhyggeligt. Der var ikke noget at gøre. Vi var i sørøvernes vold.

*Din hengivne,
Jais*